

Sygn. akt V CSK 250/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko Skarbowi Państwa-Prezesowi Sądu Okręgowego w K.
i Prezesowi Trybunału Konstytucyjnego
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa-Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód opiera skargę powołując się na nieważność postępowania w związku z brakiem po stronie pozwanego Skarbu Państwa - Prezesa Trybunału Konstytucyjnego organu powołanego do reprezentowania oraz nienależytym umocowaniem pełnomocnika Skarbu Państwa, tj. radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Wskazuje także na zagadnienia prawne dotyczące możliwości rozpoznania pozwu przez sąd, którego prezes reprezentuje stronę pozwaną oraz oceny zasadności wniosku powoda o wyłączenie tego sądu od rozpoznania sprawy.

Stanowiska zawartego w skardze kasacyjnej nie sposób podzielić. Skarżący jako stronę pozwaną wskazał Skarb Państwa reprezentowany przez dwa organy, tj. Prezesa Sądu Okręgowego w K. i Prezesa Trybunału Konstytucyjnego. Uznaje przy tym, że doszło do nienależytej reprezentacji pozwanego wobec wątpliwości co do prawidłowości powołania Prezesa Trybunału Konstytucyjnego J. P.. Trzeba jednak wskazać, że w sprawie w związku z wyłącznym zastępstwem Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wskazany organ nie reprezentował pozwanego i nie dokonywał żadnych czynności, jak również nie doręczano mu żadnych pism. Ponadto Sąd orzekający nie jest związany wskazanym przez stronę organem reprezentującym Skarb Państwa, gdyż co do zasady powinien to być organ z którego działalnością wiąże się dochodzone roszczenie (art. 67 § 1 zd. 1 k.p.c.). Tymczasem skarżący dochodzi roszczenia z tytułu odmowy ustanowienia dla niego przez Sąd Okręgowy w K. pełnomocnika do wniesienia skargi konstytucyjnej. Już *prima facie* dochodzone roszczenie nie wiąże się z działalnością Prezesa Trybunału Konstytucyjnego i nie może uzasadniać nieważności postępowania w sprawie.

Warto też wskazać, że w orzecznictwie SN wyrażany jest pogląd, że gdy w postępowaniu sądowym Skarb Państwa jest reprezentowany tylko przez część jednostek organizacyjnych, z których działalnością wiąże się dochodzone roszczenie, to pominięcie pozostałych jest uchybieniem procesowym, jednak nie może być podstawą do uznania nieważności postępowania z przyczyn wymienionych w art. 379 pkt 2 i 5 k.p.c. (wyrok SN z 28 marca 2017 r., II CSK 320/16, niepubl.).

Nie można także mówić o nieważności w związku z nienależytym umocowaniem radcy Prokuratorii Generalnej RP. Nie budzi wątpliwości, że podejmująca w sprawie czynności Pani mecenas A. P. jest radcą Prokuratorii, co wynika wprost z przedstawionych przez nią legitymacji służbowej i aktu mianowania. Skarżący błędnie interpretuje przepisy poprzednio obowiązującej ustawy o Prokuratorii Generalnej RP (art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z 8 lipca 2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa, Dz. U. z 2016, poz. 1313) sugerując, że radca Prokuratorii powinien w chwili wykonywania czynności być adwokatem lub radcą prawnym. Według jednak art. 29 ust. 2 tejże ustawy wymóg określony w ust. 1 pkt 4 nie dotyczy osoby, która: 1) posiada tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych lub 2) pracowała na stanowisku związanym z legislacją, nie niższym niż legislator lub specjalista do spraw legislacji, w urzędzie organu władzy państwowej przez co najmniej pięć lat, lub, 3) pracowała na stanowisku związanym bezpośrednio z działalnością orzeczniczą Trybunału i pomocą w tym zakresie w pracy sędziów Trybunału przez co najmniej 5 lat. Dowodem spełnienia stosownych wymagań jest akt mianowania i zatrudnienie na stanowisku radcy Prokuratorii, czego skarżący nie podważał.

Przedstawione zaś zagadnienia prawne są niezwykle ogólne i oderwane od okoliczności sprawy sprowadzając się do oceny zasadności czynności procesowych podejmowanych przez skarżącego w sprawie.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw